

el mussol

detectiu

Josefina Llauradó / Cristina Picazo

En Bernat detectiu i els camins soterrats del castell de Biosca

1
Raons

Dimarts a cals avis de Barcelona van haver-hi raons. L'àvia Eulàlia havia anat al banc a liquidar el seu pla de pensions. L'àvi Bernat volia que posés els diners en un pla d'estalvi, però ella havia comprat una furgoneta pensant en els gats i gossos de la protectora.

Ara, l'àvi Bernat treia foc pels queixals! Estava molt enfadat, però no feia com fan els dracs que obren la boca i ho socarrimen tot, ell alçava la veu:

–Vas a la teva, Eulàlia, sempre has fet igual! No pots entendre que els diners són per si un dia els hem de menester.

–Doncs el dia ha arribat! El tot terreny de la protectora té pana i no tenim pressupost per dur-lo

a cal mecànic. I ara que arribarà el fred, en necessitarem un per traslladar els gossos més vellets a les cases d'acollida.

–I no el podries dur al taller i pagar tu la factura?

–Sí, però jo també necessito un vehicle per anar amunt i avall. La furgoneta m'anirà molt bé per tragar els peluts i per portar en Bernat i la seva colla allà on calgui.

–Eulàlia, quantes vegades t'he dit que si necessites un cotxe te'n compraré un?

–Ja ho sé fer jo tota sola, això de comprar-me un cotxe.

–No! Tu el que saps és fer la trinxeraire. Mira que comprar una furgoneta...!

L'àvia Eulàlia feia cara d'enfadada i l'avi cada vegada s'enfaristolava més; veure'ls enfadats em va fer venir tos.

–...I la resta de diners els hauries d'haver invertit en el pla d'estalvi que et vaig dir! Però tu sempre has de fer les coses a la babalà.

–No és veritat! El que passa és que jo sé tirar pel dret! –Va dir l'àvia alçant un dit enlaire, tota vermella de galtes i començant a escabellar-se.– No et sembla que entre polítics i banquers ja han esquilat prou gent? I tot plegat per fer la gara-gara als pocavergonyes de les grans constructores! Mira que deixar els jubilats en calçotets...!

–Eulàlia, quan et sulfures fas por.

–Doncs que no em toquin el voraviu! Qualsevol dia em veuràs al telenotícies perquè hauré anat a manifestar-me amb una plataforma d'afectats.

–I com sempre hauré de ser jo qui et tregui del calabós quan t'agafin els mossos! –L'avi se'n va anar a tancar-se al seu despatx, i va fer un cop de porta molt fort.

Jo no podia aguantar-me la tos, tenia pessigolles al fons de la gola.

–Com sempre...? –L'àvia Eulàlia volia afegir alguna cosa, però en sentir-me tossir d'aquella manera, de seguida va callar. Em va donar un got d'aigua, em va fer l'ullet i em va dir:

–Anem, Bernat, a fer la motxilla, que demà et duré a Biosca.

Biosca és un poble que hi ha a la Segarra, prop del Solsonès; és tan a prop que ara volen canviar de comarca. Allà va néixer l'àvia Matilde i hi va viure fins que es va casar amb l'avi Josep. Ara se n'havien tornat a Biosca perquè els havien entrat a robar a la casa del poble on vivien, i l'àvia havia agafat molta por.

Divendres a Biosca hi haurà festa grossa. Vindran els nens i les nenes de la ZER (zona d'escoles rurals)¹ de Solsona, amb els pares i les mares, a cele-

1. Agrupació d'escoles rurals que comparteixen un mateix projecte educatiu.

brar la castanyada perquè les instal·lacions del poble d'Ardèvol, que enguany és l'amfitrió, estan en obres, i, a Biosca hi ha un poliesportiu nou de trinca.

Aquella setmana havia tingut un refredat molt fort: se m'havien inflammat les angines i el termòmetre marcava que tenia molta febre. A l'escola es feien moltes activitats a l'aire lliure al voltant de la castanyada, i a mi em feia molta ràbia veure com me les perdia totes.

Per això, els pares havien decidit que podria anar a celebrar la castanyada a Biosca amb els meus amics, la Laia, que també havia caigut malalta, i en Jordi i en Miquel, que sí que es trobaven bé, però que el dia 31 al matí ja vindrien cap a Biosca.

Com que els pares treballaven i la senyoreta Aurora també tenia angines, a mi m'havien dut a casa dels avis de Barcelona. L'àvia Eulàlia em cuidava molt bé! Em deixava dormir fins tard i sense vestir-me, només amb el pijama i el barnús i un parell de peücs, em feia seure al sofà de la sala.

Em tapava les cames amb una manteta de serrells que feia un dibuix de quadres de color gris i vermell, i em portava una safateta amb l'esmorzar: suc de taronja i dues torrades de fajol sucades amb oli i tomàquet.

Al migdia, em feia beure un got de suc de pastanaga i poma, i em feia menjar mig pit de pollastre a la planxa amb allets i un bon raig d'oli d'oliva.

A mitja tarda em feia beure un altre got de pastanaga i poma liquades, i, per anar a dormir, em donava un tassó de brou de gallina amb trossets de patata bullida, nap i pastanaga que es desfeien. Entre els sucus, els brous i l'aigua que bevia no parava d'anar al vàter a fer rius.

Els primers dies tenia tant mal de cap i em pesaven tant els ulls que no tenia esma ni per agafar un llibre i llegir. La senyoreta Aurora, que havia estat amb mi a l'estiu mentre els pares treballaven, m'havia regalat un llibre del detectiu Sherlock Holmes, *El gos dels Baskerville*, que és un llibre per a nens més grans, però jo llegeixo molt i no em costa.

El llibre m'agradava molt perquè parlava d'un gos que feia por. L'avi Bernat, abans de les vacances d'estiu, m'havia regalat *Estudi en Escarlata*, que és la primera història del detectiu, però és un llibre que costa una mica d'entendre i per això el vaig deixar a mitges.

Pels que encara no ho sabeu, de gran vull ser detectiu. L'avi Bernat vol que sigui metge i detectiu. Si sóc detectiu i prou, diu que passaré gana. És per això que em va regalar aquell llibre, perquè diu que jo haig de ser com Sherlock Holmes, que és un detectiu que aplica el mètode científic, com el metge que el va crear.

Abans de deixar de banda *Estudi en Escarlata*, la senyoreta Aurora em va ajudar a subratllar tot

allò que deia Sherlock Holmes que em podia fer servei de cara a ser un bon investigador. A la llibreta groga de detectiu, hi vaig escriure aquest resum:

«El nostre cervell és com una habitació buida que hem d'anar omplint amb tants mobles com vulguem. Un ximple arreplega tot el que va trobant i ho deixa amuntegat de qualsevol manera, al final els coneixements que necessita ja no hi caben o no sap on són. Cal anar amb compte a l'hora de desar coses dins del cervell. Hi hem de posar les eines que ens puguin ajudar a fer la nostra feina i les hem de tenir ben endreçades per poder-les trobar de seguida, sense perdre temps».